

Ennek az országnak a szépségéről már az ószövetség beszél. Ha a szentségimádó testvériségünkbe megyünk, keresztülutazunk az országon. Háromféle tájék: a tenger, a hegyek, és utána mélyen fekvő puszták. Ez utóbbiban, a Libanon és az Antilibanon hegység között van Ras Baalbek, egy keresztény falu, ott van a szentségimádó testvériségünk. Ott a kis nővérek több imádást végeznek, mint rendszeren. (Különben napi egy óra a kitett Oltáriszentség előtt.) Nem messze innen van egy muzulmán faluban másik 2-3 kis nővér. Azelőtt a két falu között nagy volt az ellenségeskedés, sok gyilkossággal. Ezért telepedtünk le ott, hogy az egységet és a szeretetet munkáljuk.

Itt Beirutban van a központunk. Elfoglaltságaink mellett szorgalmasan tanulunk arabul. Ez is sok időt vesz igénybe. Az emberekkel való érintkezés sem hiányzik sehol. Van egy kis testvériségünk Beirut egyik nyomornegyedében is; egy kis nővér a szegényekkel törődik, egy pedig gyárban dolgozik. Soha el nem tudtam volna képzelni ilyen szegénységet, ilyen nyomort. Természetesen minden velejáró erkölcsi nyomorúsággal együtt.

A testvériségek mindig a helyi rítust tartják, ezért mi itt maronita rítusban élünk. Nagyon szeretem ezt a rítust, mert a maroniták mindig hűségesen kitarítottak a Szentatya mellett, és ezért sok üldözést szenvedtek a múltban.

Annyi mindenről lehetne mesélni! A zsolnárral foglalnám össze: „Milyen csodálatosak a te utaid, Uram!” Nagy ajándékot kaptam. Hogy szeretném, ha sok más osztrák (és persze magyar!) is megoszthatná velem az Úrnak való odaadás örömét egy ilyen testvériségben. Az egyetemesség nagy örömmünk; amikor így különféle országokból együtt vagyunk, már a földön osztozunk abban, ami majd a mennyben lesz: minden nép egysége az Úr körül, imádó, ujjongó együttlétben.

Kedves Marosi atya, nagyon gyakran, hálás szívvel gondolok önre. Egyszer azt mondta nekem: „Emberekben csalódunk, Krisztusban soha.” Krisztusban nem csalódunk soha! Sokszor jut ez eszembe. Igen nagy mondat.

Végtelenül szép dolog egy hívatus. Ha nem is mindig könnyű Jézushoz hasonlóan élni (rejtetten, mint Ő Betlehemben, imádkozó munkásként mint Ő Názáretben, mindentől megválva, csak a megváltói feladattal törődve, mint Ő Galilea utcáin, feláldozva a Kálvárián), de azért már itt részünk van mindabban, amit megígért: az ő békéjében, az ő örömeiben, a „bővebb életben”. Imádkozzék értem, hogy a legtöbbit adjam Jézusnak, ami tőlem telik. És ha egyszer Sz. Pál „szenteknek” nevez minket, joggal leszek közel önhöz Mindenszentek napján imában; itt a földön összetartozunk az odaítáltak nagy seregével is.

Szívből üdvözlí az Urban kis nővére

Sr. Elfriede-Maria de Jésus
B.P.7253
Beyrouth, Liban

LEVELESLÁDANKBÓL

(Kedves olvasóink talán azt várják, hogy ebben a hálászámban a hozzánk érkező hálálkodó levelekből közöljünk egy csokorra valót. De lapunk jellegéhez és témánkhöz jobban illik, ha néhány olyan írásból idézünk, amelyek olvastán az ember Istennek ad hálát: jó, hogy embert teremtett a világra!)

Hálásnak kell lennem a jó Istennek, hogy egész életemben a lelkek és az Ő szolgálatába állított, és még mindig abban tart, akármilyen nehezen látom is el hivatalom. Sajnos, 13 heti kezelés, 8 hét a kórházban semmi javulást nem hozott, de ez sincs Isten megengedése nélkül. Sokan imádkoznak értem, és nem mutatkozik, hogy a jó Isten másképp akarná intézni életem. Legyen, Ő tudja, miért. Meg is vagyok nyugodva, egy a fontos, hogy szépen tudjak szenvedni, a lelkek javára. Sok mindenre jó volt a kórház, volt alkalmam hinteni a szépet, a jót. Én nagyon sajnálom

az embereket. Úgy érzem, hogy a nyolcadik főbűn a tudatlanság, mert ijesztő, menyíre távol vannak Istennek és minden szépnek, jónak ismeretétől. Vele szemben a hála szót nem ismerik. Nekünk, akiknek több adatott, mindent pótolni kell. Nem tudjuk eléggé megbecsülni a kegyelmet, amelyet kaptunk, és amiben élünk. Hála mindenért az Úrnak. (Nővér)

+

50 éves rokkant tanárnő vagyok, két gyermek anyja, aki még így is szeretne sok ember lelki támasza, vigasztalója lenni. Nagyon sokáig voltam kórházban: influenza után megsüketültem, utána lebéneltem a két lábamra. A jó Isten kegyelméből ismét tudok járni, egy kicsit hallok is, és most minden vágyam az, hogy erőmhöz mérten vigyem Jézus üzenetét azokhoz, akik még nálam is betegebbek, elesettebbek. A városban és környékén vannak ágyhoz kötött betegeim, akikhez járok, de főleg a kórházakban keresem fel azokat, akiknek nincsenek látogatóik. Nyugdíjamból szívesen áldozok, csak adhaszak betegeimnek, a szenvedőknek.

+

Égészségem minden eddiginél gyengébben áll. A múlt év műtétet, nehéz kezeléset hozott, ez az év sem ígérkezik könnyebbnek. De legalább megtanulok készen lenni nemcsak a munkára, de a leállásra is, pedig az nem könnyű, ha az ember tele van tervekkel, és ráadásul szereti is az embereket! (Fiatal kántornő)

+

A papi hivatás roppantul felelősségteljes, mostani beosztásom azonban még fokozottabban. Abban bízom, amit a régi mondás így szűrt le nagy és szent testvéreink tapasztalataiból: a kereszt Isten jele és jóváhagyása valamely vállalkozáson. Ezt a jelet minden nap érzem, tapasztalom, így hát merem remélni, hogy Isten kegyelmével munkám nem lesz eredménytelen. (Spirituális)

+

Égész életemben azt érzem, hogy tulajdonképpen bármit is csinál az ember, különösen ha nagy hévvel adja bele magát, végül is üresnek tűnik. Csodálatos dolog, ha valaki úgy tudja magát átadni Istennek, hogy mindig tudatában van az egyéb dolgok jelentéktelenségének. A teljes önátadás az ember boldogsága. Hatalmas ellentmondás van az ember igazi célja és a látszatcélok között. Tudom, hogy kell minden emberi tevékenység, és a kereszténység nem a köldöknézésből áll. Azonban igen nagy dolog, ha hajlandó az ember elismerni az értékrendet és az ebből következőket. Különös, hogy lehet tudni, melyik út vezet a boldogsághoz, és az ember mégis a mellékvágányokat választja. De miért? Mindenki boldog szeretne lenni, és mégis megelégszik a hiábavalóságokkal. Én magam is tudom, hogy több minden van az életben, ami nem tartozik a lényeghez, bár talán önmagában véve nem rossz, sőt fel is ajánlom ezeket, de valahogy több kellene, valahogy maradéktalanabban kellene imádni. Jobban el kellene mélyedni a lényegesebb dolgokban. Több befelé fordulás kellene. Szentnek kell lennünk, ez a feladat. Hála Istennek, nem vagyok nyugodt, és keresem a mikénteket. Lehetetlen, hogy meg ne találjam. Valószínűleg nem megy majd egyszerre. Talán egy lassú folyamat végén érem el a rátalálás örömet, és talán csak visszatekintve veszem majd észre, hogy milyen utat is tettem meg. Persze tovább is dolgozom, és természetemből fakadóan nem leszek tétlén. Tisztában vagyok vele, hogy eredményeim a nézőszögtől függően jelentősek vagy talmiak. Annyi azonban bizonyos, hogy függetlenül értéküktől, közelebb juthatok általuk Istenhez, ha én is úgy akarom. Ez nagyon fontos tényező, ti. az én akaratom. Életútján sok választút elé kerül az ember. Állandóan résen kell lenni, hogy a jobbik részt válassza, és ne engedjen az eddig elértékből. Nagyon szeretném, ha többellett érkezhetnék majd haza. (Családapa)

+

(Csíksomlyóról:) Ma pünkösd napja van. Mária ismét kötényébe vette szétszóródó gyermekeit, hogy együtt lássa őket. Nem lehet ilyenkor nem gondolni azokra, akik

szintén szívesen bújnának ennek a köténynek az oltalmába, ha a kilométerek száza engednék. Ezért valamennyi kedves ismerőst pártfogásába ajánlottam.

Aszfaltút, kockakövel kirakott udvar, hangszórók várták a hazajövőket. Pénteken már megérkeztek a távoliak (Bákó, Moldava.) Szombaton reggel 6 órakor még lehetett mozogni a templomban, de vasárnap olyan dugulás volt, hogy az udvaron is alig tudtak áldoztatni. Magánosan legtöbbször a hegyet is megkerülte. Nem tudom, a borvízforrást nem taszigálták-e el a helyéről? Egy bácskai csapat is volt. Azt mondták, hazajöttek. Vajon mikor mentek el itthonról? Annyi megható dolgot lát ilyenkor az ember, nem állja meg sírás nélkül. A leleményes sofőrök apró falvakon, mezei utakon hordták oda a töméntelen népet, nem zavartatva magukat esőtől, sártól. Egy öreg anyókat a püspöki székből láttam ülni, püspökhöz méltó áhítattal szorongatta ölében még idősebb társát. Másik, mint egy rokokó angyal, aludt az orgona párkányán. A földszinten csak függőleges helyzetben lehetett állni, s ott is többnyire a más lábán. Miután egy ünnepi misét ilyen körülmények között „becsületesen meghallgattam”, hazafelé indultam, és a fele úton bedöglött kis motoromat hazataszítottam. Így az elnyert búcsú is teljesebb, bár a rendezésnél kivonták a feltételek közül az ilyen önsanyargató túsókat.

+

(Lipnica Mala, Lengyelország, 1974:) Szent Vojtech, Szent Szaniszló krakkói vértanú püspök emlékét ünnepeltük. Több mint 70 püspök jött Gnieznóba és Krakkóba. A nép beláthatatlan tömeg volt. — Nálunk is nagy az öröm. Május 26-án és június 2-án lesz két növendékpap első szentmiséje. Szentelést kaptak más ötvennel együtt virágvasárnap Wojtyła bíborostól. Ebből a 2000 lakosú községből most már 7 pap, 6 apáca és 1 kispap került ki. 43 éve működöm itt. Szép templomot építettünk Szent István király tiszteletére. Aug. 20-án búcsú lesz. Ha esetleg átmenőben lenne, tessék hozzám belépni. Én már 85. évembe léptem, és úgy dolgozom, mint a fiatalok. (N. B. Lengyelországban 1974-ben 638 papot szenteltek.)

+

Nem mintha Isten a történelem kerekét megváltoztatná, ott neki nagyobbak a perspektívái, mint amit mi felérhetünk, — de ha kegyelmet kérünk tőle, akkor soha nem jövünk el üres kézzel, s főként nem, ha ezt mások számára kérjük. — Nem is annyira a szörnyűségek rendítenek meg a világon, inkább az, hogy mindig felcsillan bennük az emberi jó is. Persze ez természetes, de bizonyítja, hogy az „ember” nem reménytelen eset a legszörnyűbb körülmények között sem.

Jó tudni, hogy vannak, akik el nem fáradva s meg nem ünva a „szólót”, rendületlenül kapálnak és ültetnek. Nagy öröm, ha az ember valamit tud tenni Istenért és az emberekért. Bár ismerem ennek a tudatnak az árnyoldalát is. Mennél többet tesz az ember, annál inkább érzi, hogy semmit sem tett le az Uristen asztalára. Nem mintha neki bármi is kellene tölönn, de nekünk kell a tudat, hogy erőnk utolsó cseppjéig kimutattuk szeretetünk. S akkor jön a belső megalázás — amihez képest minden emberi lekicsinylés és megnemértés semmiség —: haszontalan szolgáló vagyunk. De hát ha haszontalanok is, — mégis az Ő szolgálatában lehetünk.

Mindig erősebb bennem a meggyőződés, hogy ebben a káoszban csak Isten kegyelme tud mentődeszka lenni. De valószínűleg úgy kell nála kopogni, ahogy Prohászka gondolta: míg az ujjunk bőre csontig kopik.

+

Két hét múlva 18 esztendeje, hogy otthagytam Hazánkat avégből, hogy szerzetesi fogadalmamat a szerzet szabályai szerint teljesíthessem. Mint okl. ápolónó rövidesen Wienbe kerültem, és 16 éven keresztül voltam egy helyen, habár az utolsó 5 évben betegségem miatt a betegápolást a házi és konyhai munka váltotta fel, míg végre nővérhiány miatt a tartományház ebédlőjének ellátásával bíztak meg. Nincsen szándékomban az elmúlt idő nehézségeit említeni, csupán annyit, hogy a szenvedés köze-

pett sokszor erőt merítettem a Szolgálat olvasásából és abból a tudatból, hogy Magyar Pap és Szerzetes testvéreim velem vannak küzdve és követve a Keresztrefeszítettet. Alkalmam magyarul beszélni és magyarul gondolkodni nincs, mivel egyedül vagyok itt magyar nővér, de erőt ad a sok szenvedés és ima, amelyet hasonló sorsú Testvéreink állandóan engesztelésül küldenek az Úrhoz. Úgyszintén hálát mondok mindazoknak, akik a magyarságnak szellemileg vagy egyéb áldozattal segítségére vannak, és továbbra is kérem, hogy tekintsenek magyar testvérüknek.

+

Szabadidőmet velük töltöm, az elhagyottakkal, azokkal, akikre már nem néz senki sem, akik már az Úrhoz sem tudnak elcsoszogni; senkijük sincs. Még egy páran közülük egy-két évvel ezelőtt buzgó tagjai voltak a közösségnek, s ahogy megbetegedtek, a közösség „megfeledezett” róluk. Papot is csak ritkán látnak, és még sorolhatnám. Ahogy olvastam a Teréz anyáról szóló kis könyvet, tudtam meg, hogy nagyobb városokban is alapított házat, és először azt gondoltam, hogy egy olyan nagy, jólétben élő városban minnek. És lám, nekem az itteni élet adott feleletet. Ezek között az én idős elhagyottaim között is volt olyan, aki a bénasága miatt sokszor éhezett, vagy napokon át egy lakó sem nézte meg, hogy él-e, vagy már elköltözött megértőbb, szeretőbb közösségbe. Csak nyitott szemmel kell járni a világban, és maga az utca, a kórház, a város utolsó negyede kiált, és aki közülünk fiatalok közül nem hallja meg, az eleve rossz útra állította be magát. Több segítőtársam is van, akik szintén szívesen teszik ezt a kis szolgálatot. — Lassan közeleg a karácsony, és szeretném egy kicsit vidámabbá, bensőségesebbé tenni számukra. Ők fájdalomukat, imáikat szinte minden emberért ajánlják, ők nem feledkeznek meg a nagy bérházban lakótársaikról — hát ez a minimális, amit mi tehetünk.

+

Minden bizonnyal a Szentlélek munkálja bennünk az egységre való törekvést, erősödik meg bennem a hit, hiszen egymástól oly távol (s ez a távolság nemcsak kilométerekben mérhető, ez lenne a legkevesebb) ugyanazt az utat mutatja: „Együtt kell engednünk, hogy az evangélium szava felrázzon, hogy újból kereszténnyé, evangéliumivá tegyen. Ez elől nem lehet kitérni” (Suenens bíboros). Ahol ez történik, s amilyen mértékben történik, tapasztalhatóvá lesz az eredmény. Úgy is, ahogy itthon — sajnos még csak kevesen — az egymással való jó kapcsolatban átéljük, meg úgy is, ahogy ez a legfrissebb élményem. Arra gondolok, hogy a Szolgálatot olvasva, egyik-másik tanulmány vagy éppen igehirdetés elolvasása után, ha a szerző neve nem volt ismerős, nem tudtam eldönteni, vajon melyik egyházhoz tartozik. Tudom, hogy nem ez a cél. Viszont azt is, hogy a központi nagy igazságoknál alázatosan és engedelmesen szinte csak így lehet szólni. (Református lelkész)